

"הַשְׁרַח הַחֲלָבִי" לַתּוֹרָה

תרגום התורה לערבית-יהודית שבפי יהודי ארם-צובא (חלב)

ספר במדבר
פרשת חוקת

המרכז העולמי למורשת יהדות ארם-צובא (חלב)
תל-אביב תשס"ו - 2005

© כל הזכויות שמורות למרכז העולמי למורשת יהדות ארם צובא (חלב) המבקש לצטט מהספר

רשאי לעשות כן, בתנאי שיציין את שם הספר, ואת שם המוסד שהוציאו לאור:

המרכז העולמי למורשת יהדות ארם צובא (חלב)

כָּל־אֲשֶׁר בְּאֶרֶץ אֲשֶׁר־יָבִיאוּ
לִיהוֹה לָהּ יִהְיֶה כָּל־טְהוֹר
י' בְּבֵיתָהּ וְאָכְלֶנּוּ: כָּל־חֶרֶם
טו בְּיִשְׂרָאֵל לָהּ יִהְיֶה: כָּל־פֶּטֶר
רָחֵם לְכָל־בֶּשֶׂר אֲשֶׁר־יִקְרִיבוּ
לִיהוֹה בְּאֶדָם וּבְבֶהֱמָה יִהְיֶה־
לָהּ אֵךְ | פָּדָה תִּפְדֶּה אֶת בְּכוֹר
הָאָדָם וְאֶת בְּכוֹר־הַבְּהֵמָה
טז הַטְּמֵאָה תִּפְדֶּה: וּפְדוּיוֹ מִבֶּן־
חֹדֶשׁ תִּפְדֶּה בְּעֶרְכָּהּ כֶּסֶף
חֲמִשָּׁת שְׁקָלִים בְּשֶׁקֶל הַקֹּדֶשׁ
י' עֲשִׂים גֵּרָה הוּא: אֵךְ בְּכוֹר־
שׁוֹר אוֹ־בְכוֹר כֶּשֶׁב אוֹ־בְכוֹר
עֹז לֹא תִּפְדֶּה קֹדֶשׁ הֵם אֶת־
דָּמָם תִּזְרֹק עַל־הַמִּזְבֵּחַ וְאֶת־
חִלְבָם תִּקְטֹרֵט אִשָּׁה לְרִיחַ נִיחֹחַ
י"ח לִיהוֹה: וּבִשְׂרָם יִהְיֶה־לָהּ כַּחֲזֶה
הַתְּנוּפָה וּכְשׂוֹק הַיָּמִין לָהּ
יט וְיִהְיֶה: כָּל | תְּרוֹמַת הַקֹּדֶשִׁים
אֲשֶׁר יָרִימוּ בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל לִיהוֹה
נָתַתִּי לָהּ וּלְבִנֶיהָ וּלְבִנְתֶיהָ אֶת־
לֶחֶק־עוֹלָם בְּרִית מִלַּח עוֹלָם
הוּא לִפְנֵי יְהוֹה לָהּ וּלְזֶרְעָהּ
כ אֵתֶּךָ: וַיֹּאמֶר יְהוֹה אֶל־אַהֲרֹן
בְּאֶרֶץ לֹא תִנָּחַל וְחֵלֶק לֹא־
יִהְיֶה לָהּ בְּתוֹכָם אֲנִי חֹלֶקֶה
וְנִחַלְתָּהּ בְּתוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל:
וּלְבָנִי לוֹי הִנֵּה נָתַתִּי כָּל־
מַעֲשֵׂי יִשְׂרָאֵל לְנִחַלָה חֵלֶף
עֲבֹדָתָם אֲשֶׁר־הֵם עֹבְדִים אֶת־

שביעי
כא

כב עֲבֹדַת אֹהֶל מוֹעֵד: וְלֹא־יִקְרְבוּ
עוֹד בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֶל־אֹהֶל
מוֹעֵד לְשֵׁאת חֹטָא לְמוֹת:
כג וְעַבְד הַלֹּוי הוּא אֶת־עֲבֹדַת
אֹהֶל מוֹעֵד וְהֵם יִשְׂאוּ עֹנֶם
חֻקַּת עוֹלָם לְדֹרֹתֵיכֶם וּבְתוֹךְ
כד בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לֹא יִנָּחְלוּ נִחְלָה: כִּי
אֶת־מַעֲשֵׂי בְנֵי־יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר
יָרִימוּ לִיהוֹה תְּרוֹמָה נָתַתִּי
לְלוֹיִם לְנִחְלָה עַל־כֵּן אָמַרְתִּי
לָהֶם בְּתוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לֹא
יִנָּחְלוּ נִחְלָה:

כה וַיְדַבֵּר יְהוֹה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר:
ט וְאֶל־הַלֹּוִיִּם תְּדַבֵּר וְאָמַרְתָּ
אֱלֹהִים כִּי־תִקְחוּ מֵאֵת בְּנֵי־
יִשְׂרָאֵל אֶת־הַמַּעֲשֵׂר אֲשֶׁר
נָתַתִּי לָכֶם מֵאֵתָם בְּנִחְלָתְכֶם
וְהִרְמַתֶם מִמֶּנּוּ תְּרוֹמַת יְהוֹה
כו מַעֲשֵׂר מִן־הַמַּעֲשֵׂר: וְנִחְשַׁב
לָכֶם תְּרוֹמַתְכֶם כְּדָגָן מִן־הַגֶּזֶן
כז וּכְמִלֵּאָה מִן־הַיֶּקֶב: כֵּן תָּרִימוּ
גַם־אֵתָם תְּרוֹמַת יְהוֹה מִכָּל־
מַעֲשֵׂרְתֵיכֶם אֲשֶׁר תִּקְחוּ מֵאֵת
בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְנָתַתֶּם מִמֶּנּוּ אֶת־
תְּרוֹמַת יְהוֹה לְאַהֲרֹן הַכֹּהֵן:
כט מִכָּל מִתְּנֻתֵיכֶם תָּרִימוּ אֶת כָּל־
תְּרוֹמַת יְהוֹה מִכָּל־חִלְבּוֹ אֶת־
מִקְדָּשׁוֹ מִמֶּנּוּ: וְאָמַרְתָּ אֱלֹהִים
בְּהִרְיַמְכֶם אֶת־חִלְבּוֹ מִמֶּנּוּ

מפטיר
ל

וְנִחְשַׁב לְלוֹוִים כְּתִבּוֹאת גֶּזֶן
לא וְכְתִבּוֹאת יֶקֶב: וְאָכְלֹתֶם אֹתוֹ
בְּכָל־מָקוֹם אֲתֶם וּבֵיתְכֶם כִּי־
שֹׂכֵר הוּא לָכֶם חֵלֶף עֲבֹדַתְכֶם
לב בְּאֹהֶל מוֹעֵד: וְלֹא־תִשְׂאוּ עָלֶיךָ
חֹטָא בְּהִרְיַמְכֶם אֶת־חִלְבּוֹ
מִמֶּנּוּ וְאֶת־קֹדְשֵׁי בְנֵי־יִשְׂרָאֵל
לֹא תַחֲלִלוּ וְלֹא תָמוּתוּ:
חֻקַּת
יטא וַיְדַבֵּר יְהוֹה אֶל־מֹשֶׁה וְאֶל־
ב אַהֲרֹן לֵאמֹר: זֹאת חֻקַּת
הַתּוֹרָה אֲשֶׁר־עָוָה יְהוֹה לֵאמֹר
דַּבֵּר | אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וִיקַחוּ
אֵלֶיךָ פָּרָה אֲדָמָה תְּמִימָה
אֲשֶׁר אֵין־בָּהּ מוֹם אֲשֶׁר לֹא־
ג עָלָה עָלֶיהָ עַל: וְנָתַתָּם אֹתָהּ
אֶל־אַלְעֶזֶר הַכֹּהֵן וְהוֹצִיא אֹתָהּ
אֶל־מַחוּץ לַמַּחֲנֶה וּשְׁחַט אֹתָהּ
ד לִפְנֵינוּ: וּלְקַח אֶלְעֶזֶר הַכֹּהֵן
מִדָּמָה בְּאֶצְבָּעוֹ וְהִזָּה אֶל־נֶכֶח
פָּנָיו אֹהֶל־מוֹעֵד מִדָּמָה שֶׁבַע
ה פַּעֲמִים: וּשְׂרָף אֶת־הַפָּרָה
לְעֵינָיו אֶת־עֶרְה וְאֶת־בִּשְׂרָהּ
וְאֶת־דָּמָה עַל־פְּרִשָּׁה יִשְׂרָף:
ו וּלְקַח הַכֹּהֵן עֵץ אֲרָז וְאֲזוֹב
וּשְׁנֵי תוֹלַעַת וְהִשְׁלִיךְ אֶל־תוֹךְ
ז שְׂרַפַת הַפָּרָה: וּכְבֹּס בְּגָדָיו
הַכֹּהֵן וּרְחֹץ בִּשְׁרוֹ בַּמַּיִם וְאַחֵר
יבֵא אֶל־הַמַּחֲנֶה וְטָמֵא הַכֹּהֵן
ח עַד־הָעֶרֶב: וְהִשְׂרָף אֹתָהּ יְכַבֵּס

ורתתכון ותרפעו מינו רפעית אללה עישיר מן אלעישיר: 27. ונחשב - וינחסיב ליכון רפעתכון כי מגאל מן אלבידאר וכיל עסיר מן אלמעסרא: 28. כן - כידא תרפעו איצא אנתו רפעית אללה מן גמיע עשורתכון אלדי תאכדו מן ענד בנין ישראל ותעטו מינו אלא רפעית אללה לאהרון אלכאדים: 29. מכל - מן גמיע עטאיתכון תרפעו אלא גמיע רפעית אללה מן גמיע כאצו אלא מקדסו מינו: 30. ואמרת - ותקול ליהון פי רפעכון אלא כאצו מינו וינחסיב ללוין כי מגל אלבידאר וכיל עסיר מן אלמעצרה: 31. ואכלתם - ותכלו אלו פי גמיע מכאן אנתו ואהל ביותכון אין איגרא הוא ליכון עוון כדמתכון פי כימית מיעאד: 32. ולא - ולם תקבלו עליה כטא פי רפעכון אלא כאצו מינו ואלא אקדס בנין ישראל לם תבדלו ולם תמותו:

יט

1. וידבר - וכלם אללה אלא מוסה ואלא אהרון קאיילא: חקת
2. זאת - האדי רסמית אלשריעא אלדי וצא אללה קאיילא כאלים אלא בנין ישראל ויאכדו אליך בקרה חמרה כאמליה אלדי ליס פיהא עיב אלדי לם טיליע עליהא ניר: 3. ונתתם - ותעטו ליהא אלא אלעזר אלכאדים ויכריג ליהא אלא מן ברא לימחאט וידבח ליהא קדאמו: 4. ולקח - ויאכוד אלעזר אלכאדים מן דמה סבע מראת: 5. ושרף - ויחריק אלא אלברקה <!> לחצרתו אלא גילדא ואלא לחמהא ואלא דמה עלא זיבלא יחריק: 6. ולקח - ויאכוד אלכאדים עוד ארז ובקית זעתר ודודית צבאג אלקרמיו וירמי אלא וצט חריקית אלברקה: 7. וכבס - ויכציל אתיבאו אלכאדים ויכציל לחמו פיל מא ובעד יגי אלא אלמחאט ויתנגס אלכאדים חיתא אלעישא: 8. והשרף -

אלדי יגיבו קדאם אללה לך יכון גמיע דיכי פי ביתך יאכלו: 14. כל - גמיע תלף פי ישראל לך יכון: 15. כל - גמיע פתח רחם לגמיע בשארי אלדי יקרבו קדאם אללה פיל אנסאן ופיל בהימיה יכון לך פקט פדי תפדי אלא בכיר אלאנסאן ואלא בכיר בהימיה נגסיה תפדי: 16. ופדיו - ופדיו מן איבין שהר תפדי פי תמנו פיצה כמס וזנאת פי וזנית אלקדוס עשרין דאניק הוא: 17. אך - פקט ביכיר תור או ביכיר כרוף או ביכיר מאעיו לם תפדי קדוס הימא אלא דמהון תריש עלא אלמדבח ואלא שחמהון תבכיר קורבן ינקיביל בירצה קדאם אללה: 18. ובשרם - ולחמהון יכון לך כי זור תחריכא וכי סאק אלימין לך יכון: 19. כל - גמיע רפעת אלאקדאס אלדי ירפעו בנין ישראל קדאם אללה עטית לך ולבניך ולבנתך מעך לריסים דהר אחד מיליה דהר היא קדאם אללה לך ולנסלך מעך: 20. ויאמר - וקאל אללה אלא אהרון פי ארצהון לם תוורת וקיסים לם יכון לך פי מבינהון אנא קסמך ווורתך פי וצט בנין ישראל: 21. ולבני - ולבנין לוי הוודא עטית גמיע עישיר פי ישראל לל ורתיה עוואץ כדמתהון אלדי הימא כדמין אלא כדמית כימית מיעאד: 22. ולא - ולם יקרבו עאד בנין ישראל אלא כימית מיעאד ליקבל כטא לימות: 23. ועבד - ויכדום לוי הוא אלא כדמית כימית מיעאד והימא יקבלו דנבהון רסמית דהר לאגילכון ופי וצט בנין ישראל לם יוורתו ורתיה: 24. כי - אין אלא עישיר בנין ישראל אלדי ירפעו קדאם אללה רפעה עטית ללוין ללורתיה עלא דאליך קילית ליהון פי וצט בנין ישראל לם יוורתו ורתיה: 25. וידבר - וכלם אללה אלא מוסה קאיילא: 26. ואל - ואילא לויין תכלים ותקול אליהון אין תאכדו מן ענד בנין ישראל אלא אלעישיר אלדי עטית ליכון מן ענדהון פי

וכעסים, וכן ב. גר: כמר - יין.

יט

6. ואזוב - ואנודת אזוב. כגד - אזוב, וכן בפסוק 18. 7. וכבס - ויכציל = ד: ויכסיל = ב: וינסיל - הצורה הנכונה בערבית.

וכן בגד, כפירוש רש"י: לנדולה. 16. גרה - דאניק: מטבע קדומה מימי הביניים הראשונים, וכן בד. ג: דאניק או מיצרייה, שני שמות מטבעות, אחד ישן ואחד חדש. מצרייה היא הבארה/פארה בשימוש תושבי סוריה. ראה: מחיט אלמחית, עמ' 863; ברתלמי 1936, עמ' 790. 27. וכמלאה -

בגדיו במים ורחץ בשרו במים
 וטמא עד-הערב: ואסף איש
 טהור את אפר הפרה והניח
 מחוץ למחנה במקום טהור
 והיתה לערת בני-ישראל
 למשמרת למי נדה חטאת
 * הוא: וכבס האסף את-אפר
 הפרה את-בגדיו וטמא עד-
 הערב והיתה לבני ישראל
 ולגר הגר בתוכם לחקת עולם:
 יא הנגע במת לכל-נפש אדם
 יב וטמא שבעת ימים: הוא
 יתחטא-בו ביום השלישי
 וביום השביעי יטהר ואם-לא
 יתחטא ביום השלישי וביום
 יג השביעי לא יטהר: כל-הנגע
 במת בנפש האדם אשר-ימות
 ולא יתחטא את-משכן יהוה
 טמא ונכרתה הנפש ההוא
 מישראל כי מי נדה לא-זרק
 עליו טמא יהיה עוד טמאתו
 יד בו: זאת התורה אדם כי-ימות
 באהל כל-הבא אל-האהל
 וכל-אשר באהל וטמא שבעת
 טו ימים: וכל כלי פתוח אשר
 אין-צמיד פתיל עליו טמא
 טז הוא: וכל אשר-יגע על-פני
 השדה בחלל-חרב או במת
 או-בעצם אדם או בקבר
 ז וטמא שבעת ימים: ולקחו

לטהמא מעפר שרפת החטאת
 ונתן עליו מים חיים אל-כלי:
 שני יח ולקח אזוב וטבל במים איש
 טהור והזה על-האהל ועל-
 כל-הכלים ועל-הנפשות אשר
 היו-שם ועל-הנגע בעצם
 או בחלל או במת או בקבר:
 יט והזה הטהר על-הטמא ביום
 השלישי וביום השביעי
 ויחטאו ביום השביעי וכבס
 בגדיו ורחץ במים וטהר בערב:
 כ ואיש אשר-יטמא ולא יתחטא
 ונכרתה הנפש ההוא מתוך
 הקהל כי את-מקדש יהוה
 טמא מי נדה לא-זרק עליו
 כא טמא הוא: והיתה להם לחקת
 עולם ומה מן-הנדה יכבס
 בגדיו והנגע במי הנדה יטמא
 כב עד-הערב: וכל אשר-יגע-בו
 הטמא יטמא והנפש הנגעת
 תטמא עד-הערב:
 כא ויבאו בני-ישראל כל-העדה
 מדבר-צן בחדש הראשון
 וישב העם בקדש ותמת שם
 ב מרים ותקבר שם: ולא-היה
 מים לעדה ויקהלו על-משה
 ג ועל-אהרן: וירב העם עם-
 משה ויאמרו לאמר ולו גוענו
 ד בגוע אחינו לפני יהוה: ולמה

הבאתם את-קהל יהוה אל-
 המדבר הזה למות שם אנחנו
 ה ובעירנו: ולמה העליתנו
 ממצרים להביא אתנו אל-
 המקום הרע הזה לא מקום
 זרע ותאנה וגפן ורמון ומים
 י אין לשותות: ויבא משה ואהרן
 מפני הקהל אל-פתח אהל
 מועד ויפלו על-פניהם וירא
 כבוד-יהוה אליהם:

שלישי
(שני)

ז וידבר יהוה אל-משה לאמר:
 ח קח את-המטה והקהל את-
 העדה אתה ואהרן אחיך
 ודברתם אל-הסלע לעיניהם
 ונתן מימיו והוצאת להם מים
 מן-הסלע והשקית את-העדה
 ט ואת-בעירים: ויקח משה את-
 המטה מלפני יהוה כאשר
 י צוהו: ויקהלו משה ואהרן
 את-הקהל אל-פני הסלע
 ויאמר להם שמעו-נא המרים
 המן-הסלע הזה נוציא לכם
 יא מים: וירס משה את-ידו ויך
 את-הסלע במטהו פעמים
 ויצאו מים רבים ותשת העדה
 ובעירים:
 יב ויאמר יהוה אל-משה
 ואל-אהרן יען לא-האמנתם
 בי להקדישני לעיני בני

ראש עליה ניגיס הוא: 21. והיתה - ותכון ליהון לרסמית דהר ואלביריש מאיית ראש יכסיל אתיאיבו ואלבינדק פי מאיית אלראש יתנגס חיתא אלעישיא: 22. וכל - וגמיע אלדי ינדק פי אלניגיס יתנגס ואל נפס אלבתנדק תתנגס חיתא אלעישיא:

כ

1. ויבאו - ואיגו בנין ישראל גמיע גומעה בר צין פי שהר אלאוולאני וגלס קום פיל קדש ומתית תם מרים ונדפנית תם: 2. ולא - ולם כאן מא לל גומעה ותגווקו עלא מוסה ועלא אהרון: 3. וירב - ותכצם אלקום מע מוסה וקאיילו <ו> קאיילא ויארית מיתנא פי מות אכוותנא קדאם אללה: 4. ולמה - ואליש גיבתו אלא גוק אללה אלא אלבר האדא לינמות תם נחנא ודוובנא: 5. ולמה - ואליש טלעתונא מן מצר לתגיב לינא אלא אלמכאן אלראדי האדא לם מכאן זרע ותיניה ודלייה ורמאניה ומא ליס לינשרב: 6. ויבא - ואיגא מוסה ואהרון מן קדם אלגוק אלא באב כימית מיעאר ונטבו עלא וגהון ותגלא כראם אללה אליהון:

7. וידבר - וכלם אללה אלא מוסא קאיילא: 8. קח - כוד אלא אלעצייה וגאוויק אלא אלגומעה אנתא ואהרון אכוך ותכלמו אלא אלעכרה לחצרתהון ויעטי מייאתו ותכריג ליהון מא מן אלעכרא ותיסקי אלא אלגומעה ואלא דוובון: 9. ויקח - ואכר מוסה אלא אלעצייה מן קדאם אללה כאלדי וועהו: 10. ויקהלו - וגווקו מוסה ואהרון אלא אלגוק אלא קדאם צכרא וקאל ליהון אסמעו הלאן מכלפין אנכאן מן צכרא האדא נכריג ליכון מא: 11. וירם - ורפע מוסה אלא ידו וצרב אלא אלעכרא פי עצאייתו מרתין וכרגו מא כיתירין ושרבית גומעה ודוובהון: 12. ויאמר - וקאל אללה אלא מוסה ואלא אהרון גיזא לם אמנתו פי קולי לתקדסוני לחצרית בנין ישראל לאגלי דאליך לם

ואלביחריק ליהא יכציל אתיאיבו פיל מא ויכציל לחמו פיל מא ויתנגס חיתא אלעישיא: 9. ואסף - ויגמע רגול דיכי אלא צפוויית בקרא ויחיס מן ברא לימחאט פי מכאן דיכי ותכון לגומעית בנין ישראל לל מחפצה למאיית ראש דכווייה הייא: 10. וכבס - ויכציל אלמגאמיע אלא צפוויית בקרה אלא אתיאיבו ויתנגס חיתא אלעישיא ותכון לבנין ישראל ולל גאריב סאכין פי מבינהון לרסמית דהר: 11. הנגע - אלבינדק פיל מאיית לגמיע נפס אנסאן ויתנגס סבע אייאם: 12. הוא יתדכא פי פי יום תאלית ופי יום סאביע ידכא ואנכאן לם יתדכא פי יום תאלית ופי יום סאביע לם ידכא: 13. כל - גמיע אלבנדק פי מאיית פי נפס אלאנסאן אלדי ימות ולם יתדכא אלא מסכאן אללה נגאס ותנקיטיע דאליך נפס מן ישראל אין מאיית ראש לם ראש עליה ניגיס יכון עאר נגסתו פי: 14. זאת - האדי שריעא אנסאן אין ימות פיל כימיה גמיע גאייה אלא אלכימיה וגמיע אלדי פיל כימיה יתנגס סבע אייאם: 15. וכל - וגמיע אוואני מפתוח אלדי ליס גטא מחכוך עליה ניגיס הוא: 16. וכל - וגמיע אלדי ינדאק עלא וגה אלחקליה פי קאתיל סיף או פיל מאיית או פי עצמית אנסאן או פיל קבר יתנגס סבע אייאם: 17. ולקחו - ויאכדו לל ניגיס מן טראב חריקית דכווייה ויגעל עליה מא נבע אלא אוואני: 18. ולקח - ויאכוד בקית זעתר ויגטיץ פיל מא רגול דיכי ויריש עלא אלכימיה ועלא גמיע אוואני ועלא אלאינפוס אלדי כאנו תם ועלא אלבינדק פיל עצמיה או פיל קתיל או פיל מאיית או פיל קבר: 19. והזה - ויריש אלדיכי עלא אלניגיס פי יום אלתאלית ופי יום אלסאביע וידכי פי יום אלסאביע ויכסיל אתיאיבו ויתכצל פיל מא וידכא פיל עישיא: 20. ואיש - ורגול אלדי יתנגס ולם יתדכא ותנקיטיע דאליך אלנפס מן וצט אלגוק אין אלא מקדס אללה נגס מאיית ראש לם

נרדפים, ומשמעם: מחובר. וראה רש"י: פתיל - לשון מחובר בלשון עברי.

כ

3. גוענו בגרע - מתנו במות. בגר: איתוּפּינא פי תוּיּוּפי - נרדפים. 5. וגפן - וכן ב. ד: וגפן - תרגום זה שורש בערכית, כתרנום רס"ג: וגפן.

9. אפר - בד: רמאד - נרדפים. למי נדה - למי הויה, וכן ב, כפירוש רש"י: למי הויה. גר: לימא נצאחא - כתרנום רס"ג: למא אלנצח - למי הויה, ושניהם נרדפים, וכן בפסוקים 13, 20, 21. 15. צמיד פתיל עליו - מכסה קשור עליו. ב: כיט מחבוק עליה. ד: מחבוק כיט עליה - קשור חוט עליו. ג: צמיד: מרבוט, מלפוק, מחבוק - כולם

ישראל לכן לא תביאו את-
הקהל הזה אל-הארץ אשר-
נתתי להם: המה מי מריבה
אשר-רבו בני-ישראל את-
יהוה ויקדש בם:
וישלח משה מלאכים ס
מקדש אל-מלך אדום כה
אמר אחיה ישראל אתה
ידעת את כל-התלאה אשר
מצאתנו: וירדו אבותינו
מצרימה ונשב במצרים
ימים רבים וירעו לנו מצרים
ולאבותינו: ונצעק אל-יהוה
וישמע קלנו וישלח מלאך
ויצאנו ממצרים והנה אנחנו
בקדש עיר קצה גבולה:
נעברה נא בארצה לא נעבר
בשדה ובכרם ולא נשתה מי
באר דרך המלך נלך לא נטה
ימין ושמאל עד אשר-נעבר
גבלה: ויאמר אליו אדום
לא תעבר בי פן-בחרב אצא
לקראתך: ויאמרו אליו בני-
ישראל במסלה נעלה ואם-
מימיה נשתה אני ומקני ונתתי
מכרם רק אין-דבר ברגלי
אעברה: ויאמר לא תעבר
ויצא אדום לקראתו בעם כבד
וכיוד חזקה: וימאן אדום
נתן את-ישראל עבר בגבלו

ויט ישראל מעלו:

חמישי
(שלישי)

ויסעו מקדש ויבאו בני-
ישראל כל-העדה הר ההר:
כג ויאמר יהוה אל-משה ואל-
אהרן בחר ההר על-גבול
כד ארץ-אדום לאמר: יאסף
אהרן אל-עמיו כי לא יבא אל-
הארץ אשר נתתי לבני ישראל
על אשר-מריתם את-פי למי
כה מריבה: קח את-אהרן ואת-
אלעזר בנו והעל אתם הר
כז ההר: והפשט את-אהרן את-
בגדיו והלבשתם את-אלעזר
בנו ואהרן יאסף ומת שם:
כח ויעש משה כאשר צוה יהוה
ויעלו אל-הר ההר לעיני כל-
העדה: ויפשט משה את-
אהרן את-בגדיו וילבש אתם
את-אלעזר בנו וימת אהרן
שם בראש ההר וירד משה
כט ואלעזר מן-ההר: ויראו כל-
העדה כי גוע אהרן ויכפו את-
אהרן שלשים יום כל בית
ישראל:

כא

וישמע הפנעני מלך-
ערד ישב הנגב כי בא ישראל
דרך האתרים וילחם בישראל
ב וישב ממנו שבי: וידר ישראל
נדר ליהוה ויאמר אם-נתן

תתן את-העם הזה בידי
ג והחרמתי את-עריהם: וישמע
יהוה בקול ישראל ויתן את-
הפנעני ויחרם אתהם ואת-
עריהם ויקרא שם-המקום
חרמה:

ד ויסעו מהר ההר דרך ים-סוף
לסבב את-ארץ אדום ותקצר
ה נפש-העם בדרך: וידבר
העם באלהים ובמשה למה
העליתנו ממצרים למות
במדבר כי אין לחם ואין מים
ונפשנו קצה בלחם הקלקל:
ו וישלח יהוה בעם את הנחשים
השרפים וינשכו את-העם
ז וימת עם-רב מישראל: ויבא
העם אל-משה ויאמרו חטאנו
כי דברנו ביהוה ובך התפלל
אל-יהוה ויסר מעלינו את-
הנחש ויתפלל משה בעד
ח העם: ויאמר יהוה אל-משה
עשה לך שרף ושים אתו על-
נס והיה כל-הנשוק וראה אתו
ט וחי: ויעש משה נחש נחשת
וישמהו על-הנס והיה אם-
נשך הנחש את-איש והביט
י אל-נחש הנחשת וחי: ויסעו
בני ישראל ויחנו באבת:
יא ויסעו מאבת ויחנו בעיי

גומעה: 28. ויפשוט - ושלח מוסה אלא אהרון אלא אתיאיבו ולבס ליהון אלא אלעזר בנו ומת אהרון תם פי ראס גבל ונויל מוסה ואלעזר מן גבל: 29. ויראו - ונצרו גמיע גומעה אין תוופא אהרון ובכיו אלא אהרון תלתין יום גמיע גומעית ישראל:

כא

1. וישמע - וסימיע אלכנעני מאלך ערד גאליס אלקבליה אין איגא ישראל טאריק אלדווסיס ויתחרב פי ישראל וסבא מינו סאבי: 2. וידר - ונדר ישראל נידיר קדאם אללה וקאל אנכאן עטי תעטי אלא אלקום הארא פי ידי ואתלף אלא קוראהון: 3. וישמע - וסימיע אללה פי צוט ישראל וגעל אלא אלכנעני ותלף ליהון ואלא קוראהון וסמא איסים אלמכאן חרמה: 4. ויסעו - ורחלו מן עלווית אלגבל טריק בחר קנזום ליחאוויט אלא ארץ אדום וצאקית נפס אלקום פיל טריק: 5. וידבר - וכלם אלקום פיל רב ופי מוסה אליש טלעתונא מן מצר לנמות פיל בר אין ליס טועם וליס מא ונפסנא צאקית פי טועם אלכאפף: 6. וישלח - וסלט אללה פיל קום אלא תועבין מחרקין ולסעו אלא אלקום ומת קום כתיר מן ישראל: 7. ויבא - ואיגא אלקום אלא מוסה וקאלו כטינא אין כלמנא פי אללה ופיך צאלי קדאם אללה ויזוויל מן עלינא אלא אלתועבאן וצלא מוסה עאן אלקום: 8. ויאמר - וקאל אללה אלא מוסה צנאע לך מחראק וגעל אלו עלא אלכיראק ויכוון גמיע מלסוע וינצור אלו ויעיש: 9. ויעש - וציניע מוסה תעבאן נחאס וגעלו עלא אלכיראק ויכוון אנכאן לסאע תעבאן אלא אלרגול ויטליע אלא תעבאן נחאס ויעיש: 10. ויסעו - ורחלו בנין ישראל וחאטו פי אובות: 11. ויסעו - ורחלו מן אובות וחאטו פי גזאייר אלקטועה פיל בר אלדי עלא קדאם מואב מן שרק

תגיבו אלא אלגוק הארא אלא אלארץ אלדי עטית ליהון: 13. המה - הימא מאית כעומיה אלדי אתכעמו בנין ישראל קדאם אללה ותקדס פיהון: 14. וישלח - ובעת מוסה רוסלא מן קדש אל מאלך אדום כידא קאל אכוך ישראל אנתא עריפית אלא גמיע תעביה אלדי וגדתנא: 15. וירדו - ונולו אבתנא למצר וגלסנא פי מצר אייאם כתירין ואסו לינא מצריין ולאבתנא: 16. ונצעק - וצרכנא אלא אללה וסימיע צוטנא ובעת מלאך ואכרגא <ו> מן מצר והוודא נחנא פי קדש קריית טרף תיכמך: 17. נעברה - נפות הלאן פי ארצך לם נפות פי חקליה ופי כרם ולם נשראב מאיית ביר טריק מאלך נימצי לם נמיל ימין ושמאל חיתא אלדי נפות תכמך: 18. ויאמר - וקאל אליה אדום לם תפות פי תיכמי לילא פיל סיף אכרוג למלאקיייתך: 19. ויאמרו - וקאלו אליה בנין ישראל פיל סיכיה נטלאע ואנכאן מאייתך נשראב אנא ובושי ואעטי חקהון פקט ליס אמר ראדי פי רגלאי אפות: 20. ויאמר - וקאל לם תפות וכרג אדום למלאקיייתו פי קום תקיל ופי יד קווייה: 21. וימאן - ומראד אדום יתרוך אלא ישראל יפות פי תכמו ומאל ישראל מן עליה: 22. ויסעו - ורחלו מן קדש ואיגו בנין ישראל גמיע גומעה עלווית גבל: 23. ויאמר - וקאל אללה אלא מוסה ואלא אהרון פי עלווית גבאל עלא תכים ארץ אדום קאיילא: 24. יאסף - ינגימיע אהרון אלא קומו אין לם יגי אלא אלארץ אלדי עטית לבנין ישראל עלא אלדי כלפתו אלא קולי למאיית אלכעומיה: 25. קח - כוד אלא אהרון ואלא אלעזר בנו ותטליע ליהון עלווית גבל: 26. והפשוט - ותסליח אלא אהרון אלא אתיאיבו ותלבסהון אלא אלעזר בנו ואהרון ינגימיע וימות תם: 27. ויעש - וציניע מוסה כאלדי ווצא אללה וטלעו אלא עלווית גבל לחצריה גמיע

תסלים - תמסור - נרדפים. 3. ויתן - תרגם מילולית. בד: וסלם - ומסר. 4. לסכב - וכן ב. ד: לידורו - נרדפים. 5. קצח - צר לה. ב: תיגריה - גר: ציגריה - מאסה. חקלקל - הקל, וכן בגד, כת"א (קליל), וכתרגום רס"ג: אלכפף, וכפירוש הראב"ע: כמו קל הקל. והמילה כפולה. ורבים כמו הם. 6. וישלח - וכיוון, וכן גר. ב: ובעת - תרגום מילולי. חשופים - השורפים, וכן בגד, בעקבות ת"א (קל). 8. נפ - בד: עלאם - כתרגום רס"ג. ג: אלעלאם או רומח או בירק - נפ או רומח או דגל. וחי - תרגם מילולית: וחי. בד: ויטיב - וירפא, וכן בפסוק הבא. 11. בעיי

14. מצאתנו - וכן ב. ג: צאבנא. ד: צאדפנא - קרה לנו - נרדפים. 16. מלאך - וכן ב. ד: רסול - שליח. 18. לקראתך - וכן ב. ד: קבאלך - מולך, וכן בפסוק 20. 19. דבר - דבר רע, וכן ב, כת"א (פתגם דביש). 22. תר החר - טעלה החר. בג: ראס אלגבל - ראש ההר. ד העתיק את השם העברי כשם מקום, וכן בהמשך הפרק.

כא

1. האתרים - ב: אלנאסמין. ג: אלנוויססין. ד: אלנוויססין - כולם נרדפים של שם אחד בצורות שונות: התרים, המרגלים. 2. נתן תתן - בגד: תסלום

העֲבֹרִים בַּמִּדְבָּר אֲשֶׁר עַל-פְּנֵי
 יב מוֹאָב מִמִּזְרַח הַשָּׁמֶשׁ: מִשֶּׁם
 יג נָסְעוּ וַיַּחֲנוּ בְּנַחַל זָרָד: מִשֶּׁם
 נָסְעוּ וַיַּחֲנוּ מֵעֵבֶר אֲרֻנּוֹן אֲשֶׁר
 בַּמִּדְבָּר הַיָּצֵא מִגְּבֹל הָאֱמֹרִי כִי
 אֲרֻנּוֹן גְּבֹל מוֹאָב בֵּין מוֹאָב
 יד וּבֵין הָאֱמֹרִי: עַל-כֵּן יֹאמַר
 בַּסֶּפֶר מִלְחַמַּת יְהוָה אֶת-וְהֵב
 בַּסּוּפָה וְאֶת-הַנַּחֲלִים אֲרֻנּוֹן:
 טו וְאֲשֶׁר הַנַּחֲלִים אֲשֶׁר נָטָה
 לִשְׁבֹּת עַר וְנִשְׁעַן לִגְבֹּל מוֹאָב:
 טז וּמִשֶּׁם בָּאָרָה הוּא הַבָּאָר אֲשֶׁר
 אָמַר יְהוָה לְמֹשֶׁה אֲסֹף אֶת-
 הָעָם וְאֶתְנָה לָהֶם מִים:
 יז אִזּוּ יִשׁוּר יִשְׂרָאֵל אֶת-
 הַשִּׁירָה הַזֹּאת עָלַי בָּאֵר עֲנוּ-
 יח לֵה: בָּאֵר חֲפְרִיָּה שְׂרִים כְּרוּיָה
 נְרִיבֵי הָעָם בְּמַחֲקָק בְּמִשְׁעָנָתָם
 יט וּמִמִּדְבָּר מִתְּנָה: וּמִמִּתְּנָה
 נַחֲלִיָּאֵל וּמִנַּחֲלִיָּאֵל בְּמוֹת:
 כ וּמִבְּמוֹת הַגֵּיאֵל אֲשֶׁר בְּשָׂדֶה
 מוֹאָב רֹאשׁ הַפְּסָגָה וְנִשְׁקָפָה
 עַל-פְּנֵי הַיְּשִׁימֹן:

שביעי
(רביעי) כא

וַיִּשְׁלַח יִשְׂרָאֵל מַלְאָכִים אֶל-
 סִיחֹן מֶלֶךְ-הָאֱמֹרִי לֵאמֹר:
 כב אַעֲבֹרָה בָּאֶרֶץ לֹא נָטָה
 בְּשָׂדֶה וּבְכֶרֶם לֹא נִשְׁתָּה מִי
 בָּאֵר בְּדֶרֶךְ הַמֶּלֶךְ נֹלֵךְ עַד
 כג אֲשֶׁר-נִעְבֵּר גְּבֻלָּה: וְלֹא-נִתֵּן

סִיחֹן אֶת-יִשְׂרָאֵל עֹבֵר בְּגִבְלוֹ
 וַיֹּאסֹף סִיחֹן אֶת-כָּל-עַמּוֹ
 וַיֵּצֵא לִקְרֹאת יִשְׂרָאֵל הַמִּדְבָּרָה
 וַיָּבֵא יְהִצֵּה וַיִּלְחֶם בְּיִשְׂרָאֵל:
 כד וַיַּכֵּהוּ יִשְׂרָאֵל לְפִי-חֶרֶב וַיִּירֹשׁ
 אֶת-אֶרְצוֹ מֵאֲרֻנּוֹן עַד-יַבְקַע עַד-
 בְּנֵי עַמּוֹן כִּי עַז גְּבֹל בְּנֵי עַמּוֹן:
 כה וַיִּקַּח יִשְׂרָאֵל אֶת כָּל-הָעָרִים
 הָאֵלֶּה וַיֵּשֶׁב יִשְׂרָאֵל בְּכָל-עָרֵי
 הָאֱמֹרִי בַּחֲשֹׁבוֹן וּבְכָל-בְּנֵי-הָיָה:
 כו כִּי חֲשֹׁבוֹן עִיר סִיחֹן מֶלֶךְ
 הָאֱמֹרִי הוּא וְהוּא נִלְחָם בַּמֶּלֶךְ
 מוֹאָב הָרֵאשׁוֹן וַיִּקַּח אֶת-כָּל-
 כז אֶרְצוֹ מִיַּדוֹ עַד-אֲרֻנּוֹ: עַל-כֵּן
 וַיֹּאמְרוּ הַמִּשְׁלִיִּם בְּאוֹ חֲשֹׁבוֹן
 כח תִּבְנֶה וּתְכַוֵּן עִיר סִיחֹן: כִּי-
 אֲשֶׁר יֵצֵא מִחֲשֹׁבוֹן לְהִבָּה
 מִקְרִית סִיחֹן אֲכָלָה עַר מוֹאָב
 כט בְּעָלֵי בְמוֹת אֲרֻנּוֹ: אוֹי-לֵךְ
 מוֹאָב אֲבֹדָת עַם-כְּמוֹשׁ נִתֵּן
 בְּנֵי פְלִיטָם וּבְנֵי-בִשְׁבִית
 ל מֶלֶךְ אֱמֹרִי סִיחֹן: וְנִירָם אֲבֹד
 חֲשֹׁבוֹן עַד-דִּיבָן וְנָשִׁים עַד-
 לא נָפַח אֲשֶׁר עַד-מִידְבָּא: וַיֵּשֶׁב
 לב יִשְׂרָאֵל בָּאֶרֶץ הָאֱמֹרִי: וַיִּשְׁלַח
 מֹשֶׁה לְרַגֵּל אֶת-יַעֲזָר וַיִּלְכְּדוּ
 בְּנֵי-הָיָה וַיִּירֹשׁ אֶת-הָאֱמֹרִי
 לג אֲשֶׁר-שָׁם: וַיִּפְּנוּ וַיַּעֲלוּ דֶרֶךְ
 הַבָּשָׁן וַיֵּצֵא עֹג מֶלֶךְ-הַבָּשָׁן
 לִקְרֹאתָם הוּא וְכָל-עַמּוֹ

וירוש

ס"א בעור

לְמַלְחָמָה אֲדַרְעֵי: וַיֹּאמֶר יְהוָה
 אֶל-מֹשֶׁה אֶל-תִּירָא אֹתוֹ כִּי
 בִידֶךָ נִתְּתִי אֹתוֹ וְאֶת-כָּל-עַמּוֹ
 וְאֶת-אֶרְצוֹ וְעָשִׂיתָ לוֹ כְּאֲשֶׁר
 עָשִׂיתָ לְסִיחֹן מֶלֶךְ הָאֱמֹרִי
 לה אֲשֶׁר יוֹשֵׁב בַּחֲשֹׁבוֹן: וַיִּכּוּ אֹתוֹ
 וְאֶת-בָּנָיו וְאֶת-כָּל-עַמּוֹ עַד-
 בִּלְתִּי הִשְׁאִיר-לוֹ שְׂרִיד וַיִּירֹשׁוּ
 כב אֶת-אֶרְצוֹ: וַיִּסְעוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
 וַיַּחֲנוּ בְּעַרְבֹת מוֹאָב מֵעֵבֶר
 לִירְדֵן יַרְחוֹ:
 בלק ב וַיֵּרָא בַּלֵּק בֶּן-צָפּוֹר ס
 אֶת כָּל-אֲשֶׁר-עָשָׂה יִשְׂרָאֵל
 ג לְאֱמֹרִי: וַיִּגַּר מוֹאָב מִפְּנֵי הָעָם
 מֵאֵד כִּי רֶב-הוּא וַיִּקֶּץ מוֹאָב
 ד מִפְּנֵי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל: וַיֹּאמֶר מוֹאָב
 אֶל-זִקְנֵי מְדִין עֲתָה יִלְחָכוּ
 הַקְּהָל אֶת-כָּל-סְבִיבֵיתָיו
 כִּלְחָף הַשּׁוֹר אֶת יֶרֶק הַשָּׂדֶה
 וּבַלֵּק בֶּן-צָפּוֹר מֶלֶךְ לְמוֹאָב
 ה* בָּעַת הַהוּא: וַיִּשְׁלַח מַלְאָכִים
 אֶל-בַּלְעָם בֶּן-בְּעֹר פְּתוּרָה
 אֲשֶׁר עַל-הַנֶּהָר אֶרֶץ בְּנֵי-עַמּוֹ
 לִקְרֹא-לוֹ לֵאמֹר הִנֵּה עָם יֹצֵא
 מִמִּצְרַיִם הִנֵּה כָסָה אֶת-עֵין
 ו הָאֶרֶץ וְהוּא יֹשֵׁב מִמְּלִי: וְעַתָּה
 לִכְהֵנָּה נָא אֲרֹה-לִי אֶת-הָעָם
 הַזֶּה כִּי-עֲצוּם הוּא מִמֶּנִּי אוֹלִי
 אוֹכַל נֶפֶח-בּוֹ וְאֶגְרֹשְׁנוּ מִן-
 הָאֶרֶץ כִּי יִדְעֵתִי אֶת אֲשֶׁר-

דאליך יקולו אלממלחין דכילו חשבון תינביני ותתרתב קריית סיחן: 28. כי - אין נאר כרגית מן חשבון להביה מן קריית סיחן חרקית ער מואב צחבין מצאטיב ארנון: 29. אזי - אלול עליו מואב הלכית קום עבדין כמוש געל בנינו מכלצין ובנתו פיל סאבי למליך אמורי סיחן: 30. ונירם - ואלצלטאניה הלכית מן חשבון חיתא דיבן וסתווחשו חיתא נפח אלדי חיתא מידבא: 31. וישב - וגלס ישראל פי ארץ אללאמורי: 32. וישלח - ובעת מוסה ליגיס אלא יעזר וסתמלכו צייעהא והגג אלא אללאמורי אלדי תם: 33. ויפנו - ולתפתו וטילעו טריק אלבתנאן וכראג עוג מאליו אלבתנאן למלאקתהון הוא וגמיע קומו לל חרב אדרעי: 34. ויאמר - וקאל אללה אל מוסה לא תכאף מינו אין פי ירך סלמת אלו ואלא גמיע קומו ואלא ארצו ותצנע לו כאלדי צניעית לסיחן מליך אללאמורי אלדי גאליס פי חשבון: 35. ויכו - וצרבו אלו ואלא בנינו ואלא גמיע קומו חיתא ליס בקא לו מתבקי וורתו אלא ארצו:

כב

1. ויסעו - ורחלו בנין ישראל וחאטו פי סהלית מואב מן קאטיע לשאט ירחו: 2. וירא - ונצר בלק איבין צפור אלא בלק גמיע אלדי ציניע ישראל לל אמורי: 3. ויגר - וכאף מואב מן קדם אלקום גרא אין כתיר הוא ותגיר מואב מן קדם בנין ישראל: 4. ויאמר - וקאל מואב אלא כתיאריט מואב הלאן ילחשו אלגוק אלא גמיע מסתדירנא כי לחס אלתור אלא כדרית אלחקליה ובלק איבין צפור מאליו למואב פי דאליך אלוקת: 5. וישלח - <ובעת> רוסלא אלא בלעם איבין בעור לפתור אלא אלא אלנהר ארץ בנין קומו לינאדי לו קאיילא הוודא קום כרג מן מצר הוודא גטא אלא עין שמס אלארץ והוא גאליס מן קבאלי: 6. ועתה - והלאן תעא הלאן אלעאן לי אלא אלקום האדא

הארמי המיוחס ליונתן: כפלחי במסי טעוותא דנחלי ארנונא. 29. עם כמוש - עם עובדי כמוש, וכן ב. 30. ונירם וגו' - והמלכות, וכן ג. ד: אלחוכם או אלצלטאניה - נרדפים. ב: ואלצלטאניה הילכית מן חשבון, ואל אלחוכם מן דיבון, ואסתווחשו חיתא נופח - והמלכות אבדה מחשבון, סר השלטון מדיבון, ושטמו עד נופח, כת"א (מילה במילה). 32. ויורש - וגרש, וכן ב. ג: וטרד או וקטע או ואסתוורת - וגירש או וסילק או וירש. ד: וטרד - כולם נרדפים. 35. שריד - וכן ב. ג: סיריד או מתפציל או באקיה - נרדפים. אין בערבית סיריד, אלא שריד, וייתכן שבאה בסמ"ך ולא בש"ן בהשפעת העברית.

כב

1. לירדן ירחו - לנהר ירחו, וכן ב. ד: לירדן ירחו. 3. ויקץ - וכן ב. ג: וצינור. 4. מדין - נגדר אחר הרישא, וכתב: מואב. ירק השדה - וכן ד = כוצרית אלחקליה. ב: וורק אלחקליה - עלי השדה. 6. עין הארץ - עין שמש הארץ, וכן ב, כת"א (עין שמשא דארעא), וכן בהמשך. ג: מנצר אלארץ - מראה הארץ. 6. ארה - וכן ג. ב: סיב - נרדפים. ואגרשנו -

אלשמש: 12. משם - מן תם רחלו וחאטו פי ואדי זורד: 13. משם - מן תם רחלו וחאטו מן קאטיע ארנון אלדי פיל בר אלכאריג מן תיכים אמורי אין ארנון תיכים מואב בין מואב ובין אמורי: 14. על - עלא דאליך ינקאל פי כותאב חרב מן קדאם אללה אלא עוגיבאת אלדי נצנעו לינא פי בחר אלקנזום ואלא אללאודייה ארנון: 15. ואשר - וספך אללאודייה אלדי מאד לגלוס ער ונסנר לתכים מואב: 16. ומשם - ומן תם אלביר היא אלביר אלדי קאל אללה למוסה אגמע אלא אלקום ואעטי ליהון מא: 17. אז - חין סבח ישראל אלא אלתסביחא האדי טלאעי יא ביר גאנו ליהא: 18. באר - ביר חפרוהא ריסא נקרוהא סכין אלקום ראסים פי סנאדתהון ומן אלביר אנעטית ליהון: 19. וממתנה - ומן וקת אנעטית ליהון נזלית מעהון לל אודייה ומן אללאודייה טלעית מעהון לל מצאטיב: 20. ומבמות - ומן אלמסאטיב לל אודייה אלדי פי חקלית מואב ראס אלעלוויה ואשרפית עלא קבל ישימון: 21. וישלח - ובעת ישראל רוסלא אלא סיחן מאליו אללאמורי קאיילא: 22. אעברה - אפות פי ארץ לם נמיל פי חקליה ופי כרם לם נשרב מאיית ביר פי טריק אלמאליו נימצי חיתא אלדי נפות תכמך: 23. ולם > - ולם תרך סיחון אלא ישראל יפות פי תכמו וגמע סיחן אלא גמיע קומו וכרג למלאקית ישראל ללבר ואיגא יהצה ותחרב פי ישראל: 24. ויכחו - וצרבו ישראל לחיד סיף וורית אלא ארצו מן ארנון חיתא יבך חיתא בנין עמון אין קווי תכים בנין עמון: 25. ויקח - ואכר ישראל אלא גמיע אלקורא הדולי וגלס ישראל פי גמיע (קורא) אללאמורי פי חשבון ופי גמיע צייעהא: 26. כי - אין חשבון קריית סיחן מליך אללאמורי היא והוא אתחרב פי מאליו מואב אללאוולאני ואכר אלא גמיע ארצו מן ידו חיתא ארנון: 27. על - עלא

העברים - באיי העברים, וכן בגד. 14. מלחמת ה' - ספר מלחמה מלפני ה' על הנפלאות אשר נעשו לנו בים סוף, וכן ב. ד: אלדי עטאהון פי בחר קולוים - אשר נתן להם בים סוף. 17. ענו לה - שירו לה, וכן בגד, כת"א (שבחו). 18. כמשענתם - ב: פי עיציהון. ד: עיציהון או מתכאוותהון - כולם נרדפים. וממדבר מתנה - ומן המדבר ניתנה להם, וכן ב. ד: ומן בעד אנעטת ליהון - ואחר כך ניתנה להם, כת"א. ג: מתנה - בכשיש או עוטייה - נרדפים. 19. וממתנה - ומומן שניתנה להם ירדה עטם לנחלים, ומן הנחלים עלתה עטם לבמות, וכן ב. ד, כת"א (מילה במילה). 20. ראש הפסגה - ראש הרמה, וכן ד. ב: ראס אלקלעא - ראש המצודה. הישימן - העתיק אותו, ואפשר שהבינו כשם מקום, וכן ב. ד, כפי שעשה אונקלוס (בית ישימן), אך ייתכן גם שהוא רכיב עברי. ראה אבישור 1992, עמ' 36. וראה במבוא. ג: הישימן - אלקפרא - השממה. 23. נתן - הניח, וכן ב. ג: כלא - מילה נרדפת. 27. המשלים - אומרי המשלים. 28. בעלי כמות ארנון - וכן ד. ב: קיסוס עאכדין מצאטיב ארנון - כמרים עובדי כמות ארנון. ונראה שהוא מסתמך על תרגום התורה

המרכז העולמי למורשת יהדות ארם-צובא (חלב)

תל-אביב תשס"ו - 2005